

[Kulturministeren]

forhandler på feltet her, har en socialdemokratisk ledet bestyrelse, som helt klart har andre holdninger og synspunkter end dem, Socialdemokratiet her i folketingssalen giver udtryk for. Men det skal vi se at komme over. Det gælder også i denne sag om at se, om vi kan finde et kompromis. Det er fru Jytte Andersen jo den nærmeste til at hjælpe med.

Jeg vil også godt sige, inden jeg tager fat på de enkelte spørgsmål, at den erindring, der har været om det historiske forløb, synes jeg er væsentlig, og derfor behøver jeg ikke at gentage den indgående.

Det er 10-punkts-programmet, der er udgangspunkt og et meget omfattende, jeg synes på mange måder spændende forsøgs- og udviklingsarbejde, der danner grundlag for dette lovforslag. Det skal også være en tak til de utrolig mange mennesker ud over landet, der har haft lyst til at engagere sig i forsøgs- og udviklingsarbejdet og være med til at vise nye veje, når det gælder fremtidens folkeoplysning. Det gælder på undervisningsdelen, og det gælder på aktivitetssiden i de mange foreninger. Det synes jeg har været et håndslag til tanken om, som det også er kommet frem så mange gange undervejs i debatten, at befolkningen, folk selv kan meget mere, end I måske går og tror.

Jeg vil også godt sige, at det Folkeoplysningsudvalg, som har fulgt udviklingsarbejdet sammen med Udviklingscentret, også har gjort et fint stykke arbejde, idet de har været på den samme vanskelige opgave at forene den mangfoldighed af interesser og synspunkter, der skulle til, og som endte med, at de afgav en betænkning med mange gode forslag. Det vender jeg tilbage til på nogle enkelte punkter.

Jeg synes, man skal være opmærksom på, at vi her behandler et lovforslag, som skal afløse den så ofte kaldte »verdens bedste fritidslov«. Vi ved, at den gamle lov i mange år var en god lov og for så vidt stadig er det. Men sagen er jo, at samfundet i dag og i morgen er et andet samfund end det, der har været det bærende i hele den lovs virketid.

Det var også slående ved alt forsøgs- og udviklingsarbejde og ved de erfaringer, man vel i øvrigt har gjort hos mange initiativtagere, at hvis ikke man ændrede vilkårene, sikrede smidigere tilrettelæggelsesformer, slettede en række barrierer og grænser og gav folk friere muligheder for selv at tage initiativer og tilrettelægge,

så imødekom vi ikke de helt synlige behov, som er i det samfund, vi lever i nu. Derfor har vi behov for den nye lov.

Der knytter sig en ny tænkemåde til denne lovgivning, hvor man går fra det, som nogle vil karakterisere som det trygge og sikre, nemlig at det er staten, der gennem lovbundne regler lægger rammerne for undervisning og aktiviteter. Det er på mange måder også rigtigt, men det slår ikke til i vore dage.

Dels er staten jo heller ikke noget statisk. Vil-kårene ændrer sig. Det har vi set på masser af områder inden for uddannelserne, hvor det er nødvendigt at lægge om og gå nye veje. Det er jeg sikker på også gælder på folkeoplysningsområdet, og det er også det, vi lægger op til.

Jeg synes, det er et meget rigtigt synspunkt, som det blev sagt, at folk kan selv. Det er nemlig et spørgsmål om, at ansvar, hvad jeg tror, fru Marianne Jelled sagde, ansvarliggør. Jeg tror, vi vil få en ansvarlig håndtering af den nye lov, når den på den måde, vi lægger op til, forankres i det lokale. Det giver muligheder for de folkelige fællesskaber, for samtalen, eller hvis man hellere vil sige den lokale kulturkamp. Det tror jeg er sundt for demokrati og folkestyre.

Så vil jeg sige noget til de enkelte ordførere, som jeg i øvrigt synes har ført en god debat. Jeg skal undlade at kommentere en række, synes jeg, vigtige synspunkter om folkeoplysningens betydning. Jeg mener i øvrigt, de svarer helt til de intentioner, som er lagt ind i dette lovforslag, så dér er vi ganske enige.

Til fru Jytte Andersen vil jeg gerne sige, at jeg mener ikke, at fru Jytte Andersen gravede grøfter i dag, og det glæder mig. Jeg gør dog den lille polemiske bemærkning, at det kan hænge sammen med, at man bliver klog af skade, for fru Jytte Andersen er jo faldet i grøften før, nemlig den, hun selv gravede ved at stemme nej til 10-punkts-programmet. Det er sandheden. Den debat har vi taget så tit, så jeg skal ikke erindre om den, men nu har jeg alligevel gjort det for god ordens skyld.

Fru Jytte Andersen havde en række positive bemærkninger. Dem skal jeg ikke kommentere. De ligger helt på linie med, hvad jeg og regeringen gerne vil.

Når fru Jytte Andersen siger, at der skal skæres 91 mio. kr. væk, så er det ikke rigtigt. Tallet fremkommer naturligvis, men sagen er den, at for at vi kan varetage nogle opgaver – som i øv-